

Reakce na dohady kolem správnosti rozhodnutí Zastupitelstva města Tanvald a postupu starosty ohledně schvalování programu na zasedání 11. 07. 2018.

Při projednávání návrhu a schvalování programu jednání zastupitelstva dne 11. 07. 2018, které bylo v době letních prázdnin a dovolených řádně svoláno a vyhlášeno s cílem projednat a schválit neodkladná rozpočtová opatření, navrhnul zastupitel pan Ing. Jaroslav Mikš zařadit do programu jednání bod „diskuze“.

Na jednání zastupitelstva města bylo z 21 zastupitelů přítomno 13. Starosta nechal o návrhu pana Ing. Mikše hlasovat. 9 zastupitelů bylo pro návrh, 2 zastupitelé byli proti návrhu a dva zastupitelé se zdrželi. Starosta dle platného zákona o obcích prohlásil, že návrh pana Ing. Jaroslava Mikše nebyl přijat. Jednal dle zákona o obcích, který v § 87 stanoví, že k platnému usnesení zastupitelstva obce, rozhodnutí nebo volbě je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech členů zastupitelstva obce, což v případě Tanvaldu je 11 zastupitelů. Starosta posléze nechal hlasovat o původním návrhu programu zastupitelstva, který byl schválen většinou 11 hlasů, proti hlasovali 2 zastupitelé.

Nutno přiznat, že druhá věta § 7 odst. 5 platného jednacího řádu zastupitelstva znějící „Způsob rozhodování o procedurálních otázkách vč. schvalování programu jednání se přijímá většinou hlasů přítomných členů zastupitelstva.“ jde proti zákonu o obcích a že je nutné tuto chybu odstranit.

Kdyby starosta postupoval dle jednacího řádu zastupitelstva, porušil by zákon.

Poznámka na okraj:

Jednací řád je schvalován usnesením zastupitelstva, není však právním předpisem (není vydáván obecně závaznou vyhláškou). Jeho *závaznost* je proto do jisté míry sporná a stejně tak sporné mohou být důsledky jeho *porušení*. Zákon o obcích přitom výslovně s »povinností« respektovat jednací řád počítá pouze v souvislosti s právem občana obce vyjadřovat na zasedání zastupitelstva svá stanoviska k projednávaným věcem *v souladu s jednacím řádem* [§ 16 odst. 2 písm. c) a § 36 odst. 1 zákona o obcích]. O tom, že by jednací řád byl závazný v ostatních částech, však již zákon nehovoří. Zřejmě tedy nelze závaznost ve smyslu právní vynutitelnosti spojené se sankcí jakkoli dovozovat (ostatně podle čl. 2 odst. 4 Ústavy nikdo nesmí být nucen činit nic, co zákon neukládá).